

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Διό τυς ὁ υἱὸς τοῦ Κροίσου ἦτο ἄλαλος. Ἐπειδὴ δὲ ταντανάσση μάχην εἶδεν ἐχθρὸν ἐφορμῶντα ἐκ τῶν δύπισθεν, ὅπως φονεύσῃ τὸν πατέρα αὐτοῦ, ὡς τινα ἀγνωστὸν ἢ τυχαῖον, τρομάξας ἐφώναξε: — «Στρατιῶτα, μὴ κτεῖνε Κροίσον».

* * *

Τυριβάζης, ὁ σατράπης τοῦ βασιλέως τῶν Περσῶν, ὑποπεσὼν εἰς τὴν δυσμένειαν αὐτοῦ, συνεπλάκη πρὸς τοὺς κατ' αὐτοῦ σταλέντας δύπισταν στρατιώτας. Ρωμαλέος δὲ καὶ ἄλκιμος ὃν θὰ τοὺς ἐφόνευε δῆλος διὰ τοῦ ἀκινάκου. Ἐπειδὴ δὲ ταντανάσση συλλαμβάνεται κατὰ προσταγὴν τοῦ Μεγάλου Βασιλέως, παρεδόθη εἰς αὐτοὺς ὡς ἀνδράποδον ἀνευ ἀντιστάσεως.

* * *

Οὐδέποτε δὲ ἐκάθητο ἐπ' αὐτῆς, πρὶν ἀπαγγείλῃ τρὶς στίχον τινά, ὅστις, ὡς ἐπίστευεν, εἶχε τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ προλαμβάνῃ τὴν ἀνατροπὴν τῆς ἀμάξης.

* * *

Ο Τραϊανός, αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, τόσον ἦτο φιλοδίκαιος καὶ φιλόνομος, ὥστε ἐγχειρίσας ποτὲ ξίφος εἰς τὸν ἔπαρχον τῆς Ρώμης εἴπεν αὐτῷ: — «Λάβε τὸ ξίφος τοῦτο, καὶ ἂν μὲν φυλάττω τοὺς νόμους, μεταχειρίζου αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ ἂν ὅμως τοὺς παραβαίνω, στρέψον κατ' ἐμοῦ».

* * *

Κἄποτε ὁ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος, νυστάζων, ἐδίκασε κακῶς ἴδιωτικὴν ὑπόθεσιν. Ἐπειδὴ ὁ ἀδικηθεὶς, ἐκπλαγείς, ἀνεβόησε μετὰ θάρρους: «Ἐκκαλοῦμαι τὴν δίκην βασιλεῦ! »

— «Αλλ' ἐνώπιον τίνος ἐκκαλεῖς; » ἡρώτησεν ἀπορῶν ὁ Φίλιππος. — «Εἰς σὲ αὐτόν, ὅταν ἀκούσῃς ἐγρηγορώς». Ο Βασιλεὺς, συνελθὼν ἐκ τῶν λόγων τούτων καὶ ἀναψηλαφήσας τὴν δίκην, ἀνεγνώρισε ὅτι ἔξεδωκεν ἄδικον τῷ φόνῳ ἀπόφασιν, ἀπέζημιώσε δὲ ἐξ ἴδιων τὸν διάδικον.

Ο Ἀντίοχος, ὁ νίδιος τοῦ Σελεύκου, ἥσθιαντο κρύφιον σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς τὴν μητριὰν αὐτοῦ Στρατονίκην. Αλλ' ἔπνιγεν ἐν τῇ ψυχῇ τὸ πάθος ἐκ σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸν πατέρα. Καταβαλλομένης οὕτω καὶ φθινούσης τῆς ὑγείας τοῦ ἔρωτολήπτου νέου, ὁ ἵατρός, ἔξαντλήσας ὅλα τὰ μέσα τῆς θεραπείας, παρετήρησεν ὅτι, ὀσάκις ἡ Στρατονίκη εἰσήρχετο εἰς τὸν θάλαμον τῆς νοσηλείας, οἱ σφυγμοὶ τοῦ ἀσθενοῦς ἔταραττοντο αἰφνιδίως καὶ τὸ πρόσωπον ἔξήρπετο. Διαγνώσας δὲ τὸ μυστικὸν ἀνεκοίνωσεν εἰς τὸν πατέρα. Καὶ ὁ Σέλευκος, δι' ἀγάπην τοῦ νίοῦ, παρεχώρησεν αὐτῷ ὡς σύζυγον τὴν ὥραιάν Στρατονίκην.

Ο Ἄτταλος, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Εὔμενης ἀπέθανεν ἐξ ἐνέδρας τοῦ Περσέως, ἀνέλαβε κατὰ τὰ Ἑλληνικὰ ἔθυμα τὴν τε βασιλείαν καὶ τὴν γυναικα ἐκείνου Σατρονίκην. Άλλὰ μετὰ μικρόν, διαψευσθείσης τῆς εἰδήσεως τοῦ φόνου, καὶ μαθὼν ὅτι ὁ Εὔμενης ζῶν ἐπέστρεψεν οἴκαδε, ὁ Ἄτταλος σπεύσας εἰς τρούπαντησιν ἀπέδωκεν αὐτῷ τὸ διάδημα καὶ τὴν βασιλισσαν.

Ο Εὔμενης καὶ τὸν ἀδελφὸν φιλοστόργως ἐδέχθη καὶ τὴν σύζυγον ἡσπάσατο. Αποθνήσκων δὲ μετά τινα χρόνον ἀνηγόρευσε τὸν Ἄτταλον διάδοχον τοῦ θρόνου καὶ τῆς Σατρονίκης.

Ο Καλλίνικος Σέλευκος νικηθεὶς ὑπὸ τῶν Γαλατῶν διεσώθη ἀγνώριστος εἰς τὰ δάση καὶ καταφυγῶν εἰς καλύβην χωρικοῦ ἐξήτησεν ἄρτον καὶ ὄδωρ, εἴτα δ' ἐκοιμήθη. Τὴν πρωῖαν, ὅταν ὁ χωρικὸς τὸν προέπεμπε, ἀναγνωρίσας τὸν βασιλέα καὶ μὴ συγκρατῶν τὸ μυστικόν, τῷ εἶπεν : — «Υγίαινε, βασιλεῦ Σέλευκε». Ήκεῖνος δέ, ἀνησυχήσας καὶ φοβηθεὶς, ἔξετεινε φιλίως τὴν δεξιὰν καὶ ἐλκύσας τὴν κεφαλὴν τοῦ χωρικοῦ ὡς διὰ νὰ τὸν ἀστασθῆ, ἔνευσεν εἰς ἓν τῶν ἀκολούθων, ὅπως ἀποκόψῃ αὐτήν, ὅπερ καὶ ἐγένετο αὐτοστιγμέι.

Εἰς τὸν φιλόσοφον Πιττακόν, ὅστις ἐφρόνει ὅτι ἡ σιωπὴ εἶνε πολλάκις πολυτιμοτέρα τοῦ λόγου, ἐπεμψε ποτὲ ὁ βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου ιερεῖον, μὲ τὴν ἐντολὴν ὅπως ἔξαγάγῃ ἐξ αὐτοῦ «τὸ

χείριστον ἄμα καὶ κάλλιστον μέρος». Ὁ δὲ Πιττακὸς ἔξεβαλε τὴν γλῶσσαν τοῦ σφαγίου, συμβολίζων ὅτι αὐτῇ διὰ τοὺς ἡγεμόνας ἀποβαίνει ὅργανον **κακῶν ἄμα καὶ ἀγαθῶν**.

Νέος τις Σπαρτιάτης, αἰχμαλωτισθεὶς εἰς μάχην κατὰ τοῦ βασιλέως Ἀντιγόνου καὶ ἔξανδρα ποδισθεὶς, περιῆλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ ἀγοράσαντος αὐτὸν κυρίου. Καὶ καθ' ὅλα μὲν τὰ ἄλλα ἐφέρετο ὑπήκοος, ὅσα ἐφρόνει ὅτι ἡδύνατο νὰ πράξῃ ὡς ἐλεύθερος ἄνθρωπος. Ἄλλ' ὅταν διετάχθη νὰ κομίσῃ καὶ τὸ νυκτερινὸν δοχεῖον τοῦ κοιτῶνος, ἥρνήθη εἰπών: «Οὐδὲν δουλεύσω». Ἐπιμένοντος δὲ τοῦ κυρίου, ὁ φιλότιμος δοῦλος, ἀνελθὼν ἐπὶ τῆς στέγης, ἐκρημνίσθη προτιμήσας τὸν θάνατον ἀντὶ τῆς καταισχύνης.

Ἐξομολόγησις θεομπαίχτη

[Γελοιογραφία Γεωργ. Ἀγαθ. Κωνσταντινίδου]